

Spm. nr. S 1672

Til indenrigs- og sundhedsministeren (19/1 04)
af:

Birthe Skaarup (DF):

»Vil ministeren oplyse, hvorfor der skal være en prisforskel på 68 pct. på kolesterolsænkende medicin, når man køber en lille pakning med 28 stk. til en pris på 91 øre pr. stk. og en større pakning med 100 stk. til en pris på 153 øre pr. stk.?«

Begrundelse

Det virker ulogisk, at det bedre kan betale sig at købe tre pakker med 28 stk. i hver i forhold til at købe en pakning med 100 stk. i.

Svar (29/1 04)

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg kan indledningsvist oplyse, at myndighederne ikke fører særlig kontrol med lægemiddelproducenternes og lægemiddelimportørernes prisfastsættelse af lægemidler i den forstand, at myndigheder skal godkende prisen på det enkelte lægemiddel. Det er således den enkelte virksomhed, der fastsætter apotekets indkøbspris for virksomhedens produkter. Lægemiddelvirksomhederne har adgang til at ændre priserne hver 14. dag. Konkurrencerådet fører dog tilsyn med, at prisfastsættelsen på lægemidler sker i overensstemmelse med konkurrencelovgivningens regler herom.

Jeg kan i øvrigt henvise til min besvarelse af 28. november 2003 af spørgsmål nr. S 699, som MF Preben Rudiangaard (V) har stillet den 14. november 2003, hvori jeg redegjorde for, hvorfor patienter, der i behandling med kolesterolsænkende lægemidler, på apoteket kan få udleveret synonyme lægemidler, der er langt dyrere end de billigste på markedet.

Det fremgår af min besvarelse, at det af regeringen nedsatte udvalg om medicintilskud bl.a. skal se nærmere på reglerne om medicintilskud og lægernes ordinationspraksis. Udvalget vil i den forbindelse undersøge og komme med forslag til løsningsmuligheder, som i videst muligt omfang sikrer, at patienterne får udleveret det billigste lægemiddel.

Spm. nr. S 1446

Til finansministeren (30/12 03) af:

Peter Skaarup (DF):

»Vil ministeren redegøre for, hvorfor Danmark ikke, ligesom en række andre EU-lande, kræver besparelser på EU's budget?«

Begrundelse

I en artikel i Politiken den 16. december 2003 fremgår det, at seks EU-lande i et fælles brev til Kommissionens formand, Romano Prodi, har fremsat krav om, at EU trimmer dets udgifter, således at det samlede budget i perioden 2007-2013 »kun« vil udgøre 1 procent af EU-landenes samlede bruttonationalindkomst. I dag udgør EU-budgettet 1,24 procent af BNI. Hvis forslaget gennemføres, vil det på nuværende tidspunkt betyde, at budgettet reduceres med ca. 150 mia. til 600 mia. kroner. Det fremgår endvidere af artiklen, at Danmark fik tilbuddet om at skrive under på brevet.

De seks lande der er tale om, er Sverige, Tyskland, Holland, Østrig, Frankrig og Storbritannien. Af Den Europæiske Revisionsrets årsberetning for regnskabsåret 2001 fremgår det, at disse lande, foruden Luxembourg, også er de største nettobetallere til EU's budget. Det fremgår ligeledes af årsberetningen, at de eneste lande, der er nettomodtagere af midler fra EU, er Spanien, Grækenland, Portugal og Irland. Danmark har de seneste år været blandt de lande, der betaler mere, end de modtager. I 2001 betalte Danmark 1.777 mio. euro, mens det modtog 1.304 mio. euro. Forskellen er i danske kroner mere end 3 milliarder kroner. I 2002 var Danmarks nettobetaling til EU 238,9 mio. euro, altså knap 2 mia. danske kroner.

EU's indtægter består bl.a. af, at medlemslandene på EU's vegne opkræver told på varer fra tredjelande, og at en andel af den moms vi betaler, går til EU. Endelig betaler hvert land et bidrag beregnet ud fra landets bruttonationalindkomst. EU's betalinger tilbage til medlemslande sker hovedsageligt som landbrugsstøtte og strukturstøtte – til udvikling af de mindst udviklede regioner/områder. Spørgeren er af den opfattelse, at ideen med at lade EU fordele disse penge er absurd og medfører store administrative udgifter. Der er en idé i at hjælpe fattige medlemslande i en periode, til de når et vist niveau, men den nuværende ordning har placeret nogle